

COMMISSIE VAN BEROEP BETAALD VOETBAL VAN DE KONINKLIJKE NEDERLANDSE VOETBALBOND

1. Het beroep

De tuchtcommissie betaald voetbal (hierna: tuchtcommissie), heeft bij beslissing van 12 mei 2025 de heer G. Read (hierna: beschuldigde) vrijgesproken van het op onreglementaire wijze een tegenspeler, die zich in duidelijke scoringspositie bevindt, beletten de bal te spelen, waardoor die scoringskans teniet wordt gedaan, tijdens de op 11 mei 2025 gespeelde wedstrijd Feyenoord – PSV.

Tegen deze beslissing is op 13 mei 2025 door de aanklager betaald voetbal (hierna: aanklager) beroep ingesteld. De commissie van beroep betaald voetbal (hierna: commissie van beroep) heeft de zaak mondeling behandeld op 7 juli 2025. Hierbij waren aanwezig de aanklager en beschuldigde, bijgestaan door de heer mr. J. van Benthem (general counsel van Feyenoord als raadsman van beschuldigde) en de heer F. Boer (teammanager van het eerste elftal van Feyenoord).

2. Het verloop van de procedure

De aanklager heeft beschuldigde ten laste gelegd dat hij zich tijdens de op 11 mei 2025 gespeelde wedstrijd Feyenoord – PSV schuldig heeft gemaakt aan het op onreglementaire wijze een tegenspeler, die zich in duidelijke scoringspositie bevindt, beletten de bal te spelen, waardoor een scoringskans teniet wordt gedaan. De aanklager heeft beschuldigde een schikkingsvoorstel gedaan waarin beschuldigde – kort gezegd – voor het spelen van één (1) wedstrijd wordt uitgesloten.

Dit schikkingsvoorstel is door beschuldigde niet geaccepteerd en de zaak is op 12 mei 2025 door de tuchtcommissie mondeling behandeld. De aanklager heeft bij de tuchtcommissie gevorderd om beschuldigde ter zake van het tenlastegelegde te veroordelen en hem een straf op te leggen van – kort gezegd – uitsluiting van het spelen van één (1) wedstrijd.

De tuchtcommissie achtte het ten laste gelegde feit niet bewezen en heeft beschuldigde vrijgesproken.

Tegen de beslissing van de tuchtcommissie heeft de aanklager tijdig beroep ingesteld.

3. De mondelinge behandeling in beroep

Tijdens de mondelinge behandeling is kennisgenomen van wedstrijdbeelden.

De aanklager heeft zich op het standpunt gesteld dat er drie redenen zijn om de vrijspraak door de tuchtcommissie niet in stand te laten. Allereerst heeft hij erop gewezen dat zich in het dossier verklaringen bevinden van officials (scheidsrechter, twee assistent-scheidsrechters, vierde official, VAR en assistent-VAR) die allemaal inhouden dat er een overtreding is gemaakt die gelet op de omstandigheden een rode kaart oplevert. Het is onjuist dat de tuchtcommissie uitsluitend beslist op basis van de beschikbare beelden en deze verklaringen buiten beschouwing blijven. Dat levert hoe dan ook een motiveringsgebrek op. Als tweede is erop gewezen dat de tuchtcommissie een te grote beoordelingsruimte voor zichzelf schept door uitsluitend op de eigen waarneming van de beelden af te gaan en geen enkele waarde toe te kennen aan het oordeel van de bij uitstek ter zake kundige officials. Als derde is naar voren gebracht dat de tuchtcommissie de lat voor een overtreding te hoog legt door aan te nemen dat er te weinig/geen schuld is aan de zijde van de beklaagde. Hier is volgens

de aanklager sprake van onvoorzichtigheid. De aanklager heeft deze drie redenen nog nader toegelicht.

De aanklager handhaaft de eis in eerste aanleg en verzoekt de commissie van beroep de beschuldigde een (onvoorwaardelijke) uitsluiting van het spelen van één wedstrijd op te leggen.

Namens de beschuldigde is door de raadsman primair naar voren gebracht dat de aanklager in zijn beroep niet-ontvankelijk dient te worden verklaard wegens schending van het vertrouwensbeginsel. De beschuldigde had het gerechtvaardigde vertrouwen dat de aanklager niet tegen de vrijspraak in beroep zou gaan. Dat is namelijk de vaste praktijk en (daarmee) staand beleid in een geval als het onderhavige.

Verder is aangevoerd dat de dagtekening van de verklaring van de scheidsrechter en een van de assistent-scheidsrechters onjuist is en dat dit moet leiden tot uitsluiting van die beide verklaringen van het bewijs.

Vervolgens is betoogd - met name aan de hand van de bij de behandeling in beroep vertoonde beelden en onder verwijzing naar het in eerste aanleg reeds aangevoerde - dat van een overtreding van de spelregels geen sprake is geweest, omdat de actie van de speler gebruikelijk en in het voetbal toegelaten is. In deze procedure is en blijft onduidelijk wat nu precies de niet toegestane gedraging is. De kernvraag is of er wel een overtreding is begaan, en zo ja, welke dan. Enkel het lichaam raken van een tegenstander is nog onvoldoende. Voetbal is immers een contactsport.

In reactie op hetgeen is aangevoerd, heeft zowel de aanklager als de raadsman opnieuw het woord gevoerd en hebben zij daarbij elkaar tegengesproken.

Voor zover hier van belang heeft de aanklager naar voren gebracht dat er geen grond is voor niet-ontvankelijkheid van het beroep nu volgens een vaste praktijk bij een vrijspraak door de tuchtcommissie alle aanklagers betaald voetbal ieder voor zich hun standpunt geven over het instellen van beroep en in dit geval eensluidend is geoordeeld dat beroep diende te worden ingesteld. Anders dan de raadsman heeft gesteld is het niet zo dat er nooit in beroep wordt gegaan tegen een vrijspraak.

Dat de verklaringen van de scheidsrechter en van een van de assistent-scheidsrechters een onjuiste dagtekening bevatten is juist, maar is onvoldoende voor bewijsuitsluiting nu sprake is van een kennelijke verschrijving.

De beschuldigde heeft zich aangesloten bij zijn raadsman en nog benadrukt dat hij geen overtreding heeft gemaakt.

4. De beoordeling door de commissie van beroep

Procedurele verweren

Het beroep op niet-ontvankelijkheid van de aanklager wordt verworpen. Enig gerechtvaardigd vertrouwen dat de aanklager geen beroep zou instellen, is niet aannemelijk geworden. Van een vaste praktijk dat tegen een vrijspraak geen beroep wordt ingesteld, is geen sprake en daar komt nog bij dat elke aanwijzing dat er sprake is van enig (gepubliceerd) beleid inzake het instellen van beroep tegen een vrijspraak ontbreekt, zodat er geen basis is voor gerechtvaardigd vertrouwen.

Het beroep op bewijsuitsluiting behoeft nu de beide verklaringen niet voor het bewijs zullen worden gebruikt weliswaar geen bespreking, maar ten overvloede wordt erop gewezen dat een kennelijke misslag in de dagtekening van een verklaring niet kan leiden tot bewijsuitsluiting.

Beoordeling van de tenlastegelegde overtreding

Juridisch kader

Voor zover hier van belang houdt **Regel 12** Overtredingen en onbehoorlijk gedrag van de Spelregels veldvoetbal seizoen 2024/'25 in:

“Onder 1. Directe vrije schop

Een directe vrije schop wordt toegekend, indien een speler één van de hieronder volgende overtredingen begaat ten opzichte van een tegenstander op een wijze die door de scheidsrechter wordt beoordeeld als onvoorzichtig, onbesuisd of als gepaard gaande met buitensporige inzet: (...) ten val brengt (...).

Als een overtreding gepaard gaat met contact dan wordt deze bestraft met een directe vrije schop.

Onvoorzichtig betekent, dat de speler een duel ondoordacht aangaat of dat hij onbezonnen handelt (...).”

“Onder 3. Disciplinaire straffen. Overtredingen die met veldverwijdering worden bestraft.

. een doelpunt voorkomt, of een tegenstander die zich, in algemene zin, in de richting van het doel van de overtreder begeeft, een duidelijke scoringskans ontnemt, door middel van een overtreding waarvoor een vrije schop moet worden toegekend (...).”

Overwegingen

De tenlastelegging die aansluit bij de door de KNVB in de praktijk gebruikte strafcode 42 houdt in dat de speler zich schuldig heeft gemaakt “aan het op onreglementaire wijze een tegenspeler die zich in een duidelijke scoringskans bevindt te beletten de bal te spelen, waardoor die scoringskans teniet wordt gedaan.”

Gelet op de tenlastelegging moet derhalve onder meer worden bewezen dat de beschuldigde zich op onreglementaire wijze heeft gedragen en dus een overtreding als bedoeld in de Spelregels veldvoetbal heeft begaan. In het algemeen komt het de duidelijkheid ten goede indien in de tenlastelegging die overtreding nader wordt omschreven. Hoewel een dergelijke omschrijving hier ontbreekt, is er door de aanklager zowel in eerste aanleg als in beroep duidelijkheid verschaft door zich te richten op het ten val brengen van een tegenstander. De raadsman heeft zich daarop bij zijn verdediging eveneens gericht nu hij heeft bestreden dat van ten val brengen sprake is. Door het ontbreken van een nadere omschrijving in de tenlastelegging is daarom geen verdedigingsbelang geschaad. Voor zover de rapporterende officials de gedraging nader hebben omschreven betreft dat eveneens het ten val brengen van een tegenstander. De commissie van beroep gaat derhalve ervan uit dat in de tenlastelegging wordt gedoeld op het ten val brengen van een tegenstander als bedoeld in regel 12 van de Spelregels veldvoetbal.

Voor strafbaarheid van overtredingen als bedoeld in regel 12 van de Spelregels veldvoetbal is gelet op de eerste zin van 12.1 van die Spelregels een vorm van schuld vereist. In het algemeen komt het de duidelijkheid ten goede indien in de tenlastelegging nader wordt omschreven op welke vorm van schuld wordt gedoeld. Tijdens de behandeling van het beroep heeft de aanklager gesteld dat er sprake is van schuld in de zin van onvoorzichtigheid en namens de beschuldigde is daartegen verweer gevoerd. De commissie van beroep gaat derhalve ervan uit dat schuld in de zin van onvoorzichtigheid moet worden bewezen. Dat uitgangspunt schaadt het verdedigingsbelang niet.

Uit de inhoud van de zich in het dossier bevindende op schrift gestelde verklaringen van de officials is het volgende van belang. De scheidsrechter schrijft zowel ten val komen door met zijn knie de

knie/bovenbeen van Lang te raken als ook van ten val brengen en schrijft dat de beslissing niet is gebaseerd op buitensporigheid van de fysieke overtreding. De ene assistent-scheidsrechter schrijft onvoorzichtig ten val brengen door zijn uitgestoken been, de andere assistent-scheidsrechter spreekt van het uitsteken van een been waardoor Lang ten val werd gebracht, de vierde official schrijft dat de verdediger zijn tegenstander ongeoorloofd ten val bracht door contact op het linkerbeen, de VAR omschrijft de gedraging die een strafbare overtreding oplevert niet en de assistent-VAR geeft evenmin invulling aan de inhoud van de overtreding. De commissie van beroep kan niet anders concluderen dan dat hiermee de feitelijke gedraging en de vorm of mate van schuld niet eenduidig wordt omschreven. Ook andere delen van deze verklaringen of verklaringen van andere personen leveren geen eenduidig beeld op.

Op grond van de verklaringen, de beelden en hetgeen overigens naar voren is gekomen kan niet meer worden vastgesteld dan dat beschuldigde (vanuit zijn eigen positie op het speelveld) probeert de bal te spelen, dat er fysiek contact is tussen de beschuldigde en zijn tegenstander (ze raken elkaar) en dat de tegenstander ten val komt. Voor een strafbare overtreding van regel 12 van de Spelregels veldvoetbal is tenminste vereist dat de tegenstander op onvoorzichtige wijze ten val wordt gebracht. Daaraan is niet voldaan. Om die reden zal de beschuldigde worden vrijgesproken.

5. De beslissing

De commissie van beroep bevestigt de beslissing van de tuchtcommissie waartegen het beroep is ingesteld, met verbetering van gronden. De commissie van beroep spreekt beschuldigde vrij van het aan hem ten laste gelegde.

De kosten van de mondelinge behandeling worden ten laste gebracht van de KNVB.

Aldus beslist op 7 juli 2025 door mr. [REDACTED], voorzitter, [REDACTED] en mr. [REDACTED], leden, bijgestaan door mr. [REDACTED], secretaris.